

længere Tidrum, og vil man føre denne Affattelsesform videre paa Lovgivningsomraadet, saa frygter jeg meget for, at man derved indfører stor Forvirring og gjør det vanskeligere for dem, som ikke gjøre det juridiske Studium til deres Livsopgave, at finde Rede i Lovgivningens Bestemmelser efter nogen Tids Forløb. Jeg skal dog endnu gjøre opmærksom paa, at det vil ogsaa have sine store Vanskeligheder, selv om man hylder den her foreslaaede Affattelsesform, at følge den i alle forekommende Tilfælde. For at faa Plads til een ny Paragraf i Paragrafenes Rækkefølge, har den høitærede Minister her i sit Lovforslag givet en ny Paragraf, som ikke figer Andet end, hvad der staar i to af Straffelovens nuværende Paragrafer. Det er nu for at faa Plads til een ny Paragraf, men sæt nu, at Tilfældet er saaledes, at den nye Paragraf skulde systematisk indflettes paa et Sted i Loven, hvor de foregaaende Paragrafer ikke tillade en saadan Sammenbragning, saa vil man befinde sig i Forlegenhed, og er Tilfældet saaledes, at de Tillægsbestemmelser eller forandrede Bestemmelser, der skulde gives, nødvendigvis maa udtrykkes i mere end een Paragraf, saa vil den hele Rækkefølge af Paragrafer blive forandret, og jeg antager dog ikke — for at tage et Exempel fra det Sted i Straffeloven, som berøres af det foreliggende Lovforslag — at det er Meningen, at dersom det havde været nødvendigt at indsætte 2 Paragrafer i Straffeloven istedetfor dens § 96, at da alle de følgende Paragrafers Numre fra § 97 og indtil Lovens Slutning skulde forrykkes efter Antallet af de nye Paragrafer, der vare blevne indsatte i Lovforslaget. Det vilde idetmindste lede til en overordentlig stor Forvirring, naar f. Ex. den Paragraf, der i den oprindelige Udgave af Straffeloven var bleven betegnet som § 100, skulde ved et saadant Tillæg blive betegnet som § 101 eller § 102, thi denne Forrykkelse af alle Paragrafernes Numre kunde jo ikke Andet end lede til Forvirring. Dertil kommer endelig, at just Dnkket om at benytte den Affattelsesmaade, som her er brugt, har ledet til det besynderlige Resultat, at man nu vedtager en ny Paragraf, nemlig § 1 i det foreliggende Lovforslag,

som ikke indeholder Andet end Ord til andet, hvad der staar i §§ 95 og 96. Dette synes mig ogsaa at være en noget forunderlig Fremgangsmaade, naar man saaledes udgiver en ny Lov, at bestemme, at det, som gjælder efter en bestaaende Straffelov, ogsaa skal gjælde for Fremtiden. Dertil kommer, at, naar man tænker sig, at alle de ældre Optryk eller Udgaver af Straffeloven ere forsvundne af Verden, og man kun har de Optryk af Straffeloven, der indeholde, hvad der en given Tid er de gjældende Straffebestemmelser, berøves man derved et ikke lidet vigtigt Middel til at fortolke Indholdet af Straffeloven, thi den Omstændighed, at en Bestemmelse i en ældre Lov og af et vist givet Indhold har faaet et Tillæg eller er blevet forandret ved senere Lovgivningsbestemmelser, er et meget vigtigt Middel til paa rette Maade at forstaa den nyere og gjældende Lovbestemmelse. Naar imidlertid de ældre Bestemmelser ere aldeles forsvundne af Verden, og de ikke længere findes i Loven, er man derved berøvet et vigtigt Fortolkningsmiddel. Jeg fremsfører disse Bemærkninger, for at det, som jeg før nævnte, kan komme under Overveielse paa de senere Trin, som dette Lovforslag har at gennemgaa. Dette Lovforslag er ikke af saa stor Betydning, at jeg lægger nogen sær Bægt paa, at just dette gives en anden Form, men da der ikke er fremkommet nogen Udtalelse herom under de tidligere Forhandlinger her i Thinget, har jeg fremsført disse Bemærkninger i Haab om, at det, dersom en saadan Affattelsesform maatte ønskes forsøgt for fremtidige Love, kan komme under yderligere Overveielse, om dette ogsaa er den rette Maade at affatte Love paa.

Justitsministeren: Det vil ikke feile, at dette Spørgsmaal ogsaa fremtidig maa komme under Overveielse, naar Betingelserne for at reise Spørgsmaalet ere tilstede. Spørgsmaalet kan nemlig ikke reises med Hensyn til ethvert Tillæg til den hele Lovgivning eller med Hensyn til enhver Forandring i den bestaaende Lovgivning. Spørgsmaalet kan kun fremkomme, hvor dets særegne Betingelser ere tilstede, nemlig hvor man, saaledes som i nær-